

Τέκνα καί ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ,

Χριστός γεννᾶται, δοξάσατε·

Σχεδόν ἀπροσδόκητα, τό σκοτάδι, πού θέλει νά ἐπιβληθεῖ στή ζωή τῶν ἀνθρώπων, αἰφνιδιάζεται ἀπό τίς καμπάνες τῶν Χριστουγέννων. Συναγερμός ἡρεμος πού διαπερνᾷ τίς αἰσθήσεις καί ξεσηκώνει νηφάλια τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων προσκαλεῖ στήν ἐπανάσταση τῆς ἐλπίδας.

Πρόκληση γιά ἀντίσταση στίς πολύπλευρες μορφές σκλαβιάς τοῦ πνεύματος καί τῆς καταδυνάστευσης τῆς ἐλευθερίας τῶν ἀνθρώπων. Πορεία χωρίς φῶς.

Καί ἰδού! Μέσα στίς ἀπειλές τῶν πολέμων, τή δυστυχία τῆς φτώχειας καί τῆς προσφυγιάς, τίς ἀπειλές τῶν τρομοκρατῶν ἢ τήν ἀπολυταρχία τῶν ἰσχυρῶν του κόσμου, ἕνας ψίθυρος γιορτινός ξεχειλίζει ἀπό τίς ἐκκλησίες.

Καί ὀρθώνεται, συνεχῶς τρανούμενος, καθώς οἱ ἄνθρωποι ἐνώνονται στήν χριστουγεννιάτικη λειτουργία σέ παιάνες θριαμβευτικούς, ὅτι: «Χριστός ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε».

Εἴμαστε καλεσμένοι νά ἀπαντήσουμε, ἀντιστεκόμενοι στήν παρακμή τοῦ πολιτισμοῦ, πού συνεπάγεται τήν ἀπαξίωση τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐναντίωση στόν εὐτελισμό τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ σέ καταναλώσιμο εἶδος. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ πλασμένος κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, νά πάψει νά γίνεται θυσία στόν βωμό τοῦ πλούτου καί τῆς ἀλαζονείας.

Εἴμαστε καλεσμένοι νά κάνουμε τή ζωή τοῦ κόσμου φωτεινή, στηριζόμενη στήν ἀγάπη καί τήν ἀλληλοκατανόηση. Αὐτό τό στάδιο προηγεῖται στή διαμόρφωση τῆς πολιτικῆς ἢ ἄλλων μορφῶν παρέμβασης γιά νά γίνει ὁ κόσμος καλύτερος.

Νά ξαναεστιαστοῦμε στήν ἀπελευθέρωση ἀπό τίς πολλαπλές βίαιες ἀπειλές τοῦ σκότους, πού ξεκινᾷ ἀπό τήν μοναδική ἐπιλογὴ ἐπιστροφῆς στήν πηγὴ τοῦ φωτός: «Φῶς ἐκ Φωτός, Θεόν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ Πατρί, δι' οὗ τά πάντα ἐγένετο».

Πρέπει νά ξαναθυμηθοῦμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ἀναλώσιμο εἶδος, πορευόμενος πρὸς τό πούθενά, ἀλλὰ εἶναι «εἰκόνα τοῦ Θεοῦ», πορευόμενος πρὸς τό «καθ' ὁμοίωσίν Του». Δηλαδή αὐτός πού ἀντανακλᾷ γύρω του καί στήν οἰκουμένη τό φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Αἴφνης, τά σήμαντρα, οἱ καμπάνες καί τά κάλαντα, οἱ ὕμνωδιες καί τό ἀγαλλίαμα τῆς γιορτῆς ρίχνει τό φῶς παντοῦ καί κάνει τήν καταστροφικότητα καί τήν ἀπαισιοδοξία, πού κρύβονται στά πάθη καί τήν ἁμαρτία, ὅπου δέν βρίσκουν σκοτάδι νά κρυφτοῦν. «Ὁ λαός ὁ καθημένος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα» (Ματθ. 4, 16).

Ὁ δρόμος πού ἀνοίγεται μπροστά μας εἶναι ὄντως δύσκολος. Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νά ἀναλάβει τίς εὐθύνες της. Νά εἶναι φορέας αὐτῆς τῆς εἰρηνικῆς ἐπανάστασης πού συντριβεῖ τό βράχο.

Νά ἀπελευθερώνει ἀπό τά σκοτεινά σπήλαια στή λαμπρότητα τῆς φάτνης, ὅπου διαχέεται τό φῶς τῆς σωτηρίας διότι «Ἀστήρ σέ ὑπέδειξεν, ἐν Σπηλαίῳ χωρούμενον τόν ἀχώρητον».

Ὅσο ἐπίπονο, μαρτυρικό, διωγμένο καί περιφρονημένο εἶναι αὐτό πού καλούμαστε νά πράξουμε ὁ καθένας ἀπό τήν θέση του καί ὅλοι μαζί ὡς πιστοὶ τῆς τρισηλίου Θεότητος, εἶναι καιρός νά συνειδητοποιήσουμε ὅτι ὁ Χριστός γεννᾶται ὡς βρέφος στίς καρδιές μας.

Πρέπει νά ἐπιτρέψουμε νά μεγαλώσει ὁ Χριστός μέσα μας. Νά εἶναι Αὐτός τό πρότυπο τῆς ὁμορφιάς καί τῆς μεγαλωσύνης τοῦ ἀνθρώπου. Ἐτσι Χριστόμορφες καί φωταγωγοῦσες εἰκόνες τοῦ Θεοῦ θά δημιουργήσουν ἕναν ἄλλο τρόπο ζωῆς τοῦ κόσμου.

Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει ἔργο τήν ἐξάσκηση ἐπιμέρους πολιτικῆς ἀλλά καλεῖται νά διαμορφώσει πολίτες μέ ἦθος. Καί ἐκεῖνοι, μετά, ξέρουν τί πρέπει νά κάνουν.

Δέν εἶναι φορέας τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἀποψης πού διαιρεῖ καί βασιλεύει, δίνοντας στό σκότος τή δύναμη. Καθῆκον εἶναι προφητικά νά ὀδηγεῖ ὡς ἀστέρας στή πηγὴ τοῦ φωτός.

Γιατί: «Ἡ γέννησίς Σου Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τό φῶς τό τῆς γνώσεως. Ἐν αὐτῇ γάρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο. Σέ προσκυνεῖν τόν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης καί σέ γινώσκειν ἐξ ὕψους ἀνατολήν».

Οἱ χριστουγεννιάτικες καμπάνες σημαίνουν τήν πάντοτε καί ἐντελῶς ἀπόλυτη κυριαρχία τοῦ φωτός ἀπέναντι στό σκοτάδι. Καί ἐπιβάλλονται στόν τρόπο, νά ὑποχωρήσει μπροστά στήν ταπεινὴ ἀγάπη πού γεννιέται στή φάτνη, διότι «ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τόν φόβον» (Α' Ἰωάν. 4, 19).

Ἄν σήμερα τά Χριστούγεννα τά γιορτάζουμε μέσα σέ διαταραγμένους καιροὺς εἶναι πρῶτα ἀπὸ ὅλα ἕνα κάλεσμα στήν ἀναγέννηση ἐνός ἐκάστου καί ὅλων μαζί.

Ἀδελφοί μου, Χριστός γεννᾶται!

Χριστός ἐπὶ γῆς ὑψώθηκε!

Εἶναι καιρός νά σκεφτοῦμε πάλι τί εἴχαμε, τί χάσαμε καί τί μᾶς πρέπει. Τό μέλλον ἀπαιτεῖ ἀπὸ τοὺς πιστοὺς, ἀπὸ τήν Ἐκκλησία, ξανά, τήν προσφορά ἐνός ὁράματος. Μιᾶς κατεύθυνσης ζωῆς ἐλπιδοφόρας καί φωτισμένης.

Ἄς τόν ὑποδεχτοῦμε λοιπόν στή ζωὴ μας ἐπιτρέποντας νά γεννηθεῖ στίς φάτνες τῶν καρδιῶν μας.